

vzgoje, ki jo že 31 let izdaja Slovenski šolski muzej. Z njo je bila najbolj povezana, saj skoraj ni redne številke, v kateri ne bi bilo njenega prispevka. Rubrika Drobti-nice iz šolske preteklosti pa je v celoti njeno delo. V letošnji zadnji številki so izšli tudi njeni spomini na obdobje aktivne zaposlitve v muzeju.

Sodelavci Slovenskega šolskega muzeja se bomo Tatjane bolj kot po vsem drugem radi spominjali zlasti po toplini in prijaznosti, ki smo ju čutili v med-sebojnih odnosih. Z izkazovanjem majhnih pozornosti in pripravljenostjo pomagati sočloveku, naj si bo začetniku ali že uveljavljenemu raziskovalcu, je kazala na temeljne vrednote našega sobivanja. V tem je bila zares nepogrešljiva.

Draga Tatjana, v imenu vseh sodelavcev Slovenskega šolskega muzeja se ti iskreno zahvalim za navzočnost med nami. Hvala za to, da si bila – takšna, kot si bila. Zapustila si nam veliko tega, kar na koncu življenja največ šteje. Veseli in sproščeni smo bili v tvoji družbi. Veseli tvoje neobremenjenosti in sproščenosti, ki sta nas poživiljali. Z odkrito naklonjenostjo in izkazano pozornostjo si sprejemala nove muzejske sodelavce in se z nami veselila dosežkov muzeja. S svojo navzoč-nostjo in delovanjem si se neločljivo zapisala v zgodovino Slovenskega šolskega muzeja. Pogrešali te bomo, ker si bila do konca del naše družine. Počivaj v miru.

mag. Stane Okoliš

O naši Tatjani

Tatjana me je že prvi dan službe razveselila s publikacijami muzeja, da se seznanim z delom muzeja, namesto da bi mi naložila v branje pravne akte, samoupravne sporazume in kar je še tega. In me nato postopoma vpeljevala v raziskovanje zgodovine šolstva: »Že poznaš, si že to videl ...,« je večkrat prišla z zame novimi knjigami in knjižicami. Skoraj dvajset let starejšo sodelavko sem še več let spoštljivo vikal, saj sem ji tudi tako hotel izkazati spoštovanje za delovno pomoč. A sčasoma je bilo treba prijateljsko komunikacijo poenostaviti.

Presenetljivo odprta je bila Tatjana tudi do tehničnih novosti. Ko smo po-leti 1989 dobili prvi računalnik, sva se ga družno lotila. Z veseljem sem kasneje spremljal tudi njeno sodelovanje z mladimi, ki so prihajali v muzej in so se kar uspešno našli in ujeli ... Resnično rada je povedala, kar je vedela, pokazala in so-delovala, hvaležna pa je bila za moderno računalniško pomoč.

Ko je Tatjana po dopolnjenih 35 letih dela želela še izkoristiti možnost 40-letne redne zaposlitve, ji je muzej v skupno veselje in korist to omogočil, po upokojitvi pa smo jo na drug način obdržali pri nas z mestom v obnovljeni čital-nici muzeja. Kolikokrat nam je vsa ta leta ustregla z blago lekturo in s pozorno korekturo naših besedil! Vse plati sodelovanja so se prepletale, da je rada – čeprav le za dve ali tri ure – prihajala v muzej, kjer je bila kot doma in kot še v službi.

Če je Šolska kronika ob 100-letnici muzeja zapisala, da je Tatjana z vsemi dobrimi lastnosti delovno zavzete sodelavke, ki niti jamrati ni znala, »kot žlahtni

Ob 70-letnici SŠM, 1968 (hrani SŠM, fototeka).

cvet na jubilejnem vencu muzeja» in nam vsem zaželela njenega sodelovanja tudi v drugem stoletju muzeja, se je to res nadaljevalo še dobri dve desetletji. Tatjanin smisel za ljudi se je kazal tudi s pozornostmi – vedela in zapomnila si je vse rojstne dneve, nas vabila na skupna praznovanja. Veseli smo je bili na osebni in strokovni ravni kot prijazne in dragocene svetovalke, kot ustrezljive sodelavke, ki je desetletja ohranjala presenetljivo mero mladostnega dekliškega navdušenja, nemara vse od šolskih dni naprej. Tatjani velja zahvala za prijazna srečevanja. Naj nas s svojim delom in dobrimi lastnostmi spremlja še naprej.

dr. Branko Šuštar

Odkar sem v muzeju, je v muzeju tudi Tatjana. Najprej kot sodelavka, zadnjih 20 let kot upokojena sodelavka, od letošnjega 13. oktobra pa ostaja ljubeč spomin nanjo.

Kot mlado sodelavko me je hitro sprejela. Kolikokrat sem hitela k njej, ko sem bila v zadregi in nisem našla pravih podatkov, fotografij, knjig ... Tatjana je vedno znala hitro poiskati pravi odgovor. Ali pa vsaj pokazati pot, kje iskati. Takoj je začela brskati po knjižnem katalogu ali bibliografijah in mi je bilo kar nerodno, ker se je takoj posvetila mojemu vprašanju, pa čeprav je bila sredi pisanja svojega članka. Poznala je vsak kotiček muzejske knjižnice. Tudi po upokojitvi je bila v čitalnici knjižnice prisotna vsak dan in živela svoje poslanstvo naprej. S svojimi izkušnjami in znanjem je nesebično pomagala tako nam, sodelavcem, kot zunanjim obiskovalcem.